

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1022671/4

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב אבירן יצחק הלוי – אב"ד, הרב שמואל אברהם חזן, הרב חיים וקנין

התובע:

ת"ז

נגד

הנתבעת:

ת"ז

הנדון: מזונות ילדים

פסק דין

כפנינו תביעת האב לחייב את האם במזונות בנם המצוי במשמורתו.

דיון בחיוב האם במזונות בנה, האם ואם כן אימתי?

ישנה אריכות גדולה בפוסקים ביסוד החיוב במזונות הילדים בחלוקתיו השונות עפ"י גילאי הילדים כמו כן האם ניתן להחילו גם על האם ובאיזה אופנים. נראה ששאלה זו תלויה ג"כ ביסוד החיוב למזונות בגילאים השונים וישנו פולמוס ארוך וכבר דשו בו רבים וכאן ניגע רק בקצירת האומר ביסודות החיוב והשלכותיהם לנ"ד.

ברמב"ם הלכות אישות (פרק כ"א הלכה י"ח) ובשו"ע אבעה"ז (סימן פ"ב ס"ח) מבואר שעל האם אין מוטל כל חיוב עבור מזונות ילדיה וכל אחריות כלכלת הילדים מוטלת על האב בלבד וכלשונו של המ"מ שם בזה"ל "זה ברור שלא מצינו חיוב לאשה בשום מקום והאב מצווה על בניו בכמה דברים ואין האשה מצווה ומהיכן נתחייבה בהן" בנוסח דברים אלו נמצא ג"כ בפוסקים נוספים.

בחיוב האב במזונות בניו מצינו חלוקות שונות והן עפ"י הגמ' בכתובות מ"ט ע"ב וס"ה ע"ב וברמב"ם פרק י"ב מהלכות אישות ובשו"ע סימן ע"א.

והחלוקות נחלקות ע"פ גילם של הילדים.

א. עד גיל שש הוא חיוב גמור שחייב בו בין עני בין עשיר וכופין אותו על כך ונחלקו הפוסקים אם הוא מדאורייתא (עיין מהריט"א בספר ארעא דרבנן מערכת מ' אות ת') או מדרבנן ומ"מ הוא חיוב גמור ויש דס"ל דהוא מתקנת אושא עיין רא"ש כתובות (פ"ד סימן כ"ה) ובטור אבהע"ז סימן קי"ב ובמ"מ (פי"ט מפ"א הי"ד). סוג הכפיה שכופין את האב עד גיל שש עיין בפד"ר כרך ג' עמוד 115 ובספר אמרי משפט ח"ב סימן ח' אות כ"א והלאה והביא שם מש"כ המנחת יצחק לדון האם כופין אותו לחזור על הפתחים, או כפיה לשכור את עצמו כפועל, ומ"מ שעבוד גופו כגון לאוסרו בבית אסורים ודאי שאין לכופו בכך, ועיין עוד פד"ר כרך ז' עמוד 151.

ב. החיוב מעל גיל שש עפ"י המבואר בגמ' כתובות מ"ט ע"ב משמע שחיובו מדין צדקה שכופין אותו לקים מצות צדקה עם בניו כהוכחת הגמ' שם דף נ' ע"א מהפסוק "אשרי שומרי משפט עושה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

צדקה בכל עת" וכי אפשר לעשות צדקה בכל עת דרשו רבותינו שביבנה ... זה הזן בניו ובנותיו כשהן קטנים עכ"ל הגמ' וכן הוא בטור ריש סימן ע"א. מהגמ' שם מוכח שאין בזה חיוב ממש אלא כופין אותו בדברים ומכלימין אותו כדאיתא בגמ' שם ומדין צדקה כנ"ל.

ברמב"ם פ"ב מה"א הי"ד איתא "...מכאן ואילך מאכילן עד שיגדלו כתקנת חכמים ואם לא רצה גוערין בו ומכלימים אותו.... ואין כופין אותו לזונם אחר שש" השו"ע סימן ע"א ס"א העתיק את לשון הרמב"ם האחרונים מהם המהרשד"ם יו"ד סימן קס"ו ובביאור הגר"א שם סק"ב התחבטו בלשון הרמב"ם שמזה שכתב מכלימין אותו וגוערין בו כלשון הגמ' שם משמע שהחיוב אינו מדינא ולא תקנת אושא והראיה שאין כופין אותו רק בדברים וא"כ משמע דמדין צדקה נגעו בה וכמסקנת הגמ' שם מאידך כתב הרמב"ם שם "מבן שש ואילך מאכילן עד שיגדלו כתקנת חכמים... ויש נ"מ אם החיוב מדין צדקה או מתקנת חכמים או אושא דמדין צדקה אין חיוב ישיר למקבל משא"כ מתקנת חכמים חשיב כחוב ישיר לבניו. והנראה שלדעת הרמב"ם אין החיוב משום צדקה בלבד אלא יש בו גם חיוב מתקנת חכמים רק שאין כפיה בשוטים על חיוב זה רק כפיה בדברים ובוזה מיושבת ג"כ קושית הדרישה שם בריש סימן ע"א על הרמב"ם והשו"ע שאם מדין צדקה הרי קיימ"ל ביו"ד סימן רנ"א ס"ד שהחיוב הוא אף למעלה מגיל י"ג ואינו מוגבל עד "שיגדלו" כלשון הרמב"ם והשו"ע הנ"ל, ולאמור שאין כאן רק חיוב מדין צדקה אלא יש כאן גם חיוב מתקנת חכמים יש לומר שחז"ל בתקנתם תחמו את הגיל עד לי"ג שנה ועיין ב"ש שם סק"ג.

דבר נוסף מבואר בגמ' שם דבאמיד כייפין ליה מדין צדקה ומוציאין ממנו בע"כ וכ"כ הרמב"ם שם והשו"ע שם וז"ל הרמב"ם פ"ב מה"א הט"ו "אם היה אמיד שיש לו ממון הראוי ליתן ממנו צדקה המספקת להם מוציאין ממנו בע"כ משום צדקה וזנין אותם עד שיגדלו".

בהגדרת אמיד כתב המהר"ח אלגאזי בספרו נתיבות המשפט דף קנ"ה בזה"ל "והעולה על דעתי לומר דאמיד לגבי בניו לא הוי כאמיד דאינשי אחרניא דגבי צדקה לאתריני בעינן אמיד גמור אבל לגבי בניו כל שאינו עני מיקרי אמיד לגבי בניו... ואפשר שזהו דעת הרמב"ם... עיי"ש, ועיין בזה באורך בפד"ר עמוד 302 פד"ר ז' עמוד 145 ועיין מהרשד"ם יו"ד סימן קס"ו ועוד....

ג. מגיל י"ג ומעלה ישנה תקנת הרה"ר לישראל משנת תש"ד לחייב עד גיל 15 לאחר מכן הוארכה תקנה זו עד לגיל 18 בהגדרת תקנות אלו וההשלכות לדינא הרחבנו בסמוך

ונבא לנ"ד בענין חיוב האם במזונות בניה מדין צדקה

הרמ"ק על הרמב"ם בהלכות אישות (פרק כ"א הלי"ח) הקשה על הרמב"ם שם **מדוע לא תתחייב האם במזונות ילדיה עד גיל שש עיי"ש.**

הרמ"א אבהע"ז (סימן פ"ב ס"ה) כתב שמה שאמרו שאשה גרושה אינה חייבת להניק בנה במקום שאין חשש לפיקוח נפש הוא דווקא כשמוצא מניקה אבל אם אינו מוצא וכו' כופה ומניקתו אפילו אינו מכירה ע"כ.

ועיין לח"מ וב"ש שם שתמהו "דבמה נתחייבה היא יותר משאר נשים ולמה לא יתנו לה ב"ד שכר הנקה כשם שעל ביה"ד לפרנס הולד אחר שגמלתו".

ועיין להפת"ש שם (ס"ק ג') שהביא תירוץ הבית מאיר שכתב "ולענ"ד י"ל מתורת צדקה אתינן עלה כדאיתא ביו"ד סימן רנ"ז ס"ח ואירי בשגם קרובי האב עניים ומה שמבואר סוף סימן זה שיכולה להשליך על הקהל היינו מסתמא ענייה שאינה אמידה לפרנס משלה אבל עשירה לאו כל כמינה

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שלגבי הנקה תמיד עשירה היא "וכ"כ בכני אהובה שם פרק כ"א הט"ז ועוד פוסקים, וכ"ש לגבי ממון שאינו טרחא דגופא ודאי חל עליה מתורת צדקה כגון לשכור מינקת לוולד שלה וכדו' ועיין לש"ך חו"מ סימן רמ"ג סק"א ומשמע מדבריהם שגם בילדים פחות מגיל שש כשאין אפשרות לאב למרות שהחיוב הוא עליו גרידא מ"מ באם אמידה יש מקום לחייבה מדין צדקה וכ"ש לילדים מעל גיל שש.

ועיין בשו"ת משפטי שמואל סימן י"א שדן האם ישנה חובה לאם עשירה במזונות בניה מחובת צדקה ומסיק שם "ולכן בחיוב מזונות בניו הקטנים אם אין אפשרות לאב לזונם והאם אמידה עשירה ואפשר לה לזונם אע"ג שאינה חייבת מתקנת חכמים אבל חייבת היא האם לזון בניה מחובת צדקה שהרי אם לפני שאינו קרוב שלה חייבת לתת לו צדקה כ"ש בניה. וכ"ז בנוגע למזונות בניה הקטנים אבל בנים גדולים שעברו גיל שלש עשרה שמזונם מוטלת על האב רק משום צדקה כמו שהאב חייב בצדקה כך האם מצווה על כך והם שווי זכויות וחובות בכך". עיי"ש.

וזה לאפוקי ממש"כ הגרי"א הרצוג זצ"ל (דני אבהע"ז כרך ז' סימן צ') בילדים למעלה מגיל שש שכתב "... אעפ"י שלכאורה י"ל שכשם שהוא חייב דווקא בתורת צדקה אם הוא אמיד אף היא חייבת שתורת צדקה אינה דווקא על האב אלא על הקרובים בכלל מ"מ הרי ענין מזונות תלוי בירושה כמבואר בחוט השני (סימן י"ח הובא בפת"ש סימן ע"א סק"א) והאב הוא היורש ולא האם שאין האם יורשת וע"כ האב קודם לחיוב זה..."

וראיתי עוד למרן הגר"ע יוסף זצ"ל בשו"ת יחווה דעת (ח"ג סימן ע"ו הערה 12 כמהדורה חדשה לסדרת יחווה דעת) שכתב בזה"ל "גם אם האשה מרויחה כמו הבעל ודורשת מזונות לילדים מעל גיל שש יש לחייב הבעל והאשה ג"כ לפרנס הילד שלהם מדין צדקה כי חובת האב ג"כ אינה אלא מדין צדקה ואם הוא אמיד כופין אותו וכן כשהיא אמידה ויש לה רווחים טובים עכ"ל עיי"ש ועיין יב"א ח"א אהע"ז ס"ז ששם חילק כשהאב אמיד מטילים עליו כל החיוב אף אם האם אמידה וכאשר אין האב אמיד והאם אמידה מחייבים אותה, ומשנה אחרונה עיקר כדבריו ביחווה דעת.

ועיין משנת יעקב (ה"א פי"ד הי"ד): ובפד"ר כרך ט' עמוד 354, וכרך י"א עמודים 210-216 ועיין להרב ישכיל עבדי (ח"ו חאהע"ז סימן ל"ח) שכאשר אין לאב יש לחייב את האם מדין צדקה. ובקובץ כנס הדיינים משנת ע"ז וע"ח האריכו בכל זה ויש מה לפלפל בענין זה ובדברי הדיינים שכתבו בענין זה ועוד חזון למועד נקי נדר.

בנ"ד מדובר בכך כבן 16 שנים וכידוע תקנת הרה"ר לישראל משנת תש"ד לחייב את האב במזונות ילדיו עד גיל 15 ומאוחר יותר הורחבה עד גיל 18.

ונחלקו בהגדרת תקנות אלו האם היא חוב ממוני גמור וכעין החיוב שלפני שש או שהיא תקנה מדין צדקה בלבד ולא חוב מדינא והרוצה לעיין בכל זה באורך הנה לפניו בפד"ר כרך ב' עמוד 92, ובכרך ג' עמוד 307, ועמוד 172 כרך ד' עמוד 7, כר"ה עמוד 336 פד"ר י"ג עמוד 17.

וביבי"א ח"ח סימן כ"ד וביחווה דעת ח"ג סימן ע"ו, ובמשפטי עזיאל ח"ב חאבע"ז סימן צ"ב, ישכיל עבדי ח"ד חאבע"ז סימן ט"ו ובח"ו אבהע"ז סימן ל"ה.

והנ"מ בזה דאם דין התקנה כהגדרת מזונות וחיובם בפחות מגיל שש הרי זה מוטל על האב בלבד ואם מדין צדקה יש מקום לחייב גם את האם כשיש באפשרותה כנ"ל ובדרך זו הלך מרן היבי"א כדמוכת מתשובותיו כנ"ל וכן בפד"ר י"ג עמוד 8 ובציץ אליעזר חט"ז סימן מ"ד אות ה' שמדין צדקה נגעה בה. ובפד"ר הנ"ל כתבו "... האם התקנה היא מגדרי צדקה או לא? לא נכריע בפסקי דין שפורסמו בקובצי הפד"ר אבל עכ"פ יש ספק בזה וכאשר יש ספק בתקנה הדין הוא שמעמידים על

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דין תורה וכמש"כ השו"ע אבע"ז (סימן קי"ח ס"ה) "דבר שאינו מפורש בתקנה נעמידנו על דין תורה" ע"כ, ומשמע דמדין צדקה נגעו בה.

וא"כ הדין הוא כמש"כ מרן היבי"א ביחזה דעת (בהערה שם במהדורא החדשה) שיש מקום לחייב את האשה באותם תנאים שמחייבים את הבעל ולכן כאשר האיש אמיד כופין אותו מדין צדקה כמו"כ באשה אמידה מחייבים אותה מדין צדקה כנ"ל.

ועיין עוד בפד"ר ח"ט עמוד 263 בפס"ד שכתב הגר"ש ישראלי זצ"ל כשהחייב הוא מדין צדקה יש לברר את אפשרויותיה של האם שכן גם האשה מחויבת מדין צדקה ובמקרה שגם היא אמידה יש לדון על חלוקה נאותה של חיוב זה שמדין צדקה על האב והאם כאחד אלו תו"ד.

ובדרך זו הלך חברו הגר"א שפירא זצ"ל בספרו מנחת אברהם ח"ג סימן ה' שכל שגם האשה אמידה חיוב הצדקה מוטל גם עליה.

ולאמור נלמד לנ"ד לאחר שקלול הכנסות הצדדים מוטלת גם על האשה חובת השתתפות מסויימת כפי התחשיב דלהלן.

הרב חיים וקנין - דיין

ומכאן למקרה שבפנינו לפרטיו

העובדות:

1. הצדדים נישאו בשנת תשנ"ג (1993) והתגרשו ביום כ"הניסן תשע"ה (14.4.15). להם שני ילדים, האחד קטין בן 16.
2. ביום י"ב אדר תשע"ה (3.3.15) חתמו הצדדים על הסכם גירושין שקיבל תוקף של פסק דין בבית הדין הרבני ביום כ"ח אדר תשע"ה (19.3.15). בהסכם התחייב האיש לשלם מזונות בסך 1350 ש"ח עד הגיע הבן הקטין לגיל 18 וכן מדור.
3. ביום א' טבת תש"פ (29.12.19) הגיש המבקש לבית הדין תביעה למזונות כנגד האישה בגין בנם הקטין המתגורר עמו לטענתו מאז יום 1.3.19.
4. האישה הגישה כתב הגנה ביום ב' סיון תש"פ (25.5.20). בכתב ההגנה לא הועלתה טענת חוסר סמכות.
5. ביום ז' תמוז תש"פ (29.6.20) התקיים דיון בתיק. בדיון לא הועלתה ע"י האישה טענה לחוסר סמכות. יתר על כן, ב"כ האישה ביקשה להגיש את רשימת הוצאות האישה עבור הקטין וביקשה לחייב את האיש להגיש פירוט הכנסותיו. בנוסף ביקשה לקיים דיון הוכחות. ראו פרוטוקול מיום כ"ד סיון תש"פ (16.6.20), ש' 127-132:
"ביה"ד: יש כאן סוגיה של מזונות שלו שצריך להפסיק וסוגיה נוספת זה השתתפות שלה.
ב"כ האישה (עו"ד): תגיש תוך 7 ימים רשימת הוצאות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה: איך אוכל להוכיח אם אין קבלות.

ביה"ד: תגישי ואחרי זה נראה.

ב"כ האישה (עו"ד): לא ברור לי מכח מה הוא תובע ממנה, זאת

חוצפה, הוא מרוויח פי 2 ממנה. אנחנו רוצים את ההכנסות שלו.

ובהמשך: ש' 151-157:

"ביה"ד: כל צד יגיש עמדתו על פני 3 עמודים בעניין הזה. תוך 14 ימים תגיש ב"כ האישה ו-14 יום לאחר מכן ב"כ האישה.

ב"כ האישה: החלטה לגבי ה-1.4 יכולה להיות כבר מעכשיו.

ב"כ האישה (עו"ד): אני לא מסכימה אנחנו רוצים הוכחות.

ביה"ד: היא לא מחליטה. ב"כ האישה תגיש תוך 14 יום אחרי זה ב"כ האישה תוך 14 יום ואז תינתן החלטה.

ב"כ האישה (עו"ד): אני רוצה שבית הדין יחייב להציג הכנסות.

6. ביום י' תמוז תש"פ (2.7.20) ניתנה החלטה ע"י בית הדין ובה נקבע כי החל מיום מעבר הבן

לבית האב ז' ניסן תש"פ (1.4.2020), פטור האב מתשלום מזונות עבור הבן. כן נקבע כי

האישה תגיש תוך 7 ימים רשימת הוצאות שהיא מוציאה בפועל עבור הבן הקטין. בנוסף,

ב"כ האישה תגיש תוך 14 יום עמדתה באשר לחיוב האשה בתשלום מזונות לאב עבור הבן.

לב"כ האשה זכות תגובה בת 14 יום לאחר מכן.

7. ביום כ"א תמוז תש"פ (13.7.20) הגיש האב את עמדתו בענין חיוב האישה במזונות הקטין.

ביום כ"ב תמוז תש"פ (14.7.20) הגיש האב פירוט של הכנסתו.

8. ביום כ"ב תמוז תש"פ (14.7.20) הגישה האם פירוט הוצאותיה עבור הקטין וביום 20.7.20

הגישה אסמכתאות להוצאות אלו.

9. ביום ג' אלול תש"פ (23.8.20) הגישה האם את עמדתה לתביעת המזונות ובה ביקשה

לראשונה לדחות את התביעה על הסף בשל חוסר סמכות, וזאת לאור פסיקת בית המשפט

העליון בבע"מ 7628/17. בנוסף, הגישה האם את פירוט הכנסותיה.

דיון והכרעה

א. שאלת הסמכות

10. בית המשפט העליון פסק בבע"מ 7628/17 פלוני נ' פלונית (22.9.19) כי אין לבית הדין

הרבני סמכות לדון במזונות קטינים מכוח סעיף 3 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין

וגירושין), תשי"ג-1953, העוסק בכריכה לתביעת הגירושין. יחד עם זאת, לבית הדין הרבני

נותרה הסמכות לדון במזונות ילדים מכוח סעיף 9 לחוק שיפוט בתי דין רבניים. סעיף 9

קובע כי: "בעניני המעמד האישי של יהודים כמפורט בסעיף 51 לדבר המלך במועצתו על

ארץ-ישראל 1922-1947' או בפקודת הירושה, אשר בהם אין לבית דין רבני שיפוט יתודי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לפי חוק זה, יהא לבית דין רבני שיפוט **לאחר שכל הצדדים הנוגעים בדבר הביעו הסכמתם לכך**.¹⁰ מזוונות כלולים בעניני המעמד האישי של יהודים המפורטים בסעיף 51 לדבר המלך, לפיכך, כפי שגם צוין בבע"מ 7628/17 - "אין חולק כי לבית הדין סמכות לדון במזונות ילדים מכוח סעיף 9 לחוק. כלומר, לבית הדין יש סמכות לדון במזונות ילדים אם הצדדים הסכימו לכך.

11. בעניינו, בית הדין קנה סמכות לדון בתביעת האיש לחיוב האישה במזונות מכוח הסכמת הצדדים. שהרי, התיק מתנהל בפני בית הדין מזה מספר חודשים, כאשר האישה לא רק שלא התנגדה לסמכותו של בית הדין, אלא הגישה כתב הגנה ופירוט של ההוצאות שלה עבור הקטין, השתתפה בדיון שנערך ללא כל התנגדות, כאשר ב"כ האישה אף ביקשה לחייב את האב להציג את הכנסותיו ולקיים דיון הוכחות. רק ביום 23.8.20 – כשמונה חודשים לאחר שהוגשה התביעה - נזכרה האישה לטעון כי אין לבית הדין סמכות.

12. עולה מהאמור כי בקשתה של האישה לדחות את התביעה מחוסר סמכות הוגשה לאחר שבית הדין כבר קנה סמכות לדון בתיק. במצב זה בו כבר יש לבית הדין סמכות לדון, אין הוא יכול להתנער מסמכותו. ראו בג"ץ 8754/00 רון נ' ביה"ד הרבני הגדול, פ"ד נו(2) 625:

"ככלל, כשקנתה ערכאה בישראל סמכות שיפוט לדון בתביעה שהוגשה לה, עליה לעשות שימוש בסמכותה ולהפעילה (ע"א 300/84 אבו עטיה נ' ערבטיסי [23], בעמ' 384 652) [...] הכלל הוא כי משקנתה ערכאה בארץ סמכות שיפוט, עליה להפעיל סמכותה. סטייה מכלל זה לא תיעשה כדבר שבשגרה."

13. עוד נוסיף, כי טענת חוסר סמכות יש להעלות בהזדמנות הראשונה. יפים לענין זה הדברים האמורים בפסקי הדין אליהם הפנה האיש בתגובתו לבקשת האישה: כך נפסק בבג"ץ 6334/96 פלונית נ' בית-הדין הרבני האזורי בתל-אביב נג(2) 153 (1999):

"בעל-דין הכופר בסמכות של בית-דין דתי, ומבקש שבית-הדין יחדל בשל כך מלדון, שומה עליו להעלות את בקשתו בפני בית-הדין בהקדם האפשרי, שכן אחרת רשאי בית-הדין לראות עצמו בר-סמכות, ובית-המשפט לא ימנע בעד בית-הדין מלהמשיך בדיון. כלל זה מבוסס, מבחינה עיונית, על עקרונות של השתק, מניעות ותום-לב. ראו: בג"ץ 38/75 טליסמן נ' בית-הדין הרבני האזורי, חיפה [10], בעמ' 436; בג"ץ 566/81 עמרני נ' בית הדין הרבני הגדול [11], בעמ' 9-11; בד"מ 1/82 נגר נ' נגר [12], בעמ' 386."

וראו הדברים האמורים בבג"ץ 2456/15 עזבון המנוח תומא הזו ז"ל נ' בית הדין הכנסייתי של כנסיית הסיראן (08.11.2016):

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"המשפט אינו מונחה על פי הכלל "בדוק את סיכויך ונסה את מזלך". ההליך המשפטי מחייב. זהו מאפיין מרכזי הטמון בו. צד אינו רשאי להשתתף בבירור המחלוקת, תוך שמירת אסימון הסמכות באמתחתו. רציונל זה חל בשיטתנו גם בסוגיות נוספות, כגון פסלות שופט או התיישנות. בתחרות שבין נכונות הטענה ובין עיתוי העלאתה – הזמן גובר."

14. לנוכח האמור, בקשתה של האישה לדחות את התביעה על הסף- נדחית.

ב. החיוב במזונות

15. אין תולק כי הקטין עבר להתגורר עם אביו לאחר שהאם עברה להתגורר עם בן זוגה. הקטין

מתגורר בבית האב ולא מתקיימים הסדרי שהות בבית האם. יש מחלוקת בין הצדדים על התאריך המדויק של מעבר הקטין. האב טוען כי הקטין עבר ביום 1.3.2019. ב"כ האם טענה כי מעבר זה התבצע ביום 1.4.2019 (פרוטוקול מיום ז' בתמוז התש"פ, שורה 106). מאחר ואין בפנינו הוכחה לטענת האב, הודאת האם היא המכריעה ויום 1.4.2019 יחשב כיום מעבר הקטין.

16. האיש מבקש לחייב את האישה במזונות הקטין בהתאם למנגנון שנקבע בהסכם הגירושין: מזונות בסך 1,350 ₪ לחודש, דמי מדור בסך 1,480 ₪ (שהם 40% מדמי השכירות בסך 3,700 ₪) ומחצית מהוצאות החינוך והבריאות, וזאת רטרואקטיבית מיום המעבר.

הכנסות הצדדים:

17. האיש עובד כשכיר בחברת "האיש לא צירף 12 תלושי שכר אחרונים, על אף החלטת בית הדין מיום י"ט באב התש"פ (9.8.2020) המורה לעשות כן. האיש צירף תלושי שכר בודדים, בהם תלושים לחודשים מרץ-אפריל- בהם ככל הנראה עבד פחות בשל משבר נגיף הקורונה. בתלוש חודש אפריל אף מצוין כי שהה בחל"ת. מתלושי השכר עולה כי האיש משתכר סך של 7,000 ₪ ברוטו. סך הנטו אינו ברור ומעלה תמיהות, כך בתלוש לחודש יוני 2020 הורד מס הכנסה בסך 1,132 ₪ על הכנסה של 7,000 ₪. לפיכך אנו נעריך כי הכנסת האיש נטו הינה 6,000 ₪.

18. בנוסף האיש עובד ו האיש צירף דו"ח רווחה והפסד לחודשים ינואר-יוני 2020 ממנו עולה כי האיש משתכר במוצק כ-1,500 ₪ לחודש בעבודתו כ נציין כי לצורך חישוב זה לא התחשבנו בהוצאות האיש על רכישת שכן מדובר בהוצאות חד-פעמיות שאינן משקפות את המצב הרגיל.

19. לאיש דירה בבעלותו עבודה הוא מקבל שכר דירה בסך 4,000 ₪. האיש טוען כי הוא משלם עבור הדירה משכנתא בסך 2,000 ש"ח לחודש אך לא צירף כל אסמכתא המעידה על כך.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האיש הוכיח כי הוא משלם החזר הלוואה בסך 1,000 ₪ לחודש. לפיכך - הכנסת האיש

מהדירה הינה 3,000 ש"ח.

20. סך הכנסתו של האיש הינה 10,500 ₪. האיש משלם שכ"ד בסך 3,600 ₪. בנוסף, לאיש

הוצאות עבור אחזקת הבית, כלכלה ונסיעות עבור עצמו אותן נעריך בסך של 2,500 ₪

לחודש. לפיכך, הכנסתו הפנויה של האיש הינה 4,400 ₪.

21. לטענת האישה היא אינה עובדת כרגע והוצאה לחל"ת בשל נגיף הקורונה. האישה לא רק

שלא הוכיחה טענה זו, אלא צירפה תלוש שכר לחודש יוני. מתלושי השכר שצירפה האישה

עולה כי היא משתכרת שכר ממוצע בסך 7,500 ש"ח נטו לחודש (החישוב הנו ללא תלושי

השכר של חודש מרץ ומאי 2020, בהם האישה השתכרה פחות בשל משבר הקורונה).

22. האישה משלמת שכ"ד בסך 3,750 ₪. בנוסף גם לה הוצאות עבור אחזקת הבית, כלכלת

עצמה ונסיעות שאף אותן נעריך בסך של 2,500 ₪. לטענת האישה היא מוציאה עבור

הקטין כל חודש סך של 150 ₪ עבור תספורת; סך של 400 ₪ עבור דמי כיס וסך של 400 ₪

עבור ביגוד. נציין כי חיוב האם בתשלום מזונות שיועבר לאב משמעו שהאב הוא שמחוייב

לשלם את כל הוצאות הקטין השוטפות, כולל תספורת וביגוד. לפיכך, אין אנו רואים לנכון

להתחשב בסכומים אלו. לנוכח האמור, סך הכנסתה הפנויה של האם הינה 1,250 ₪.

23. כאמור, על ההורים לשאת במזונות הקטין בהתאם ליחס הכנסותיהם, ובהתחשב בכך

שהקטין נמצא במשמורת מלאה של האב. לאב הכנסה פנויה הגבוהה פי 3.5 מזו של האם.

ובהתאם לכך יש לחלק את הנשיאה במזונות.

24. לגבי צרכי הקטין - הצדדים לא טענו לגבי כך. האב טען כי על האם לשלם את הסכום שנקבע

בהסכם הגירושין - 1350 ₪. לפיכך סכום זה יחשב כמבטא את גובה צרכי הקטין. סכום זה

יש לחלק בין ההורים בהתאם ליחס הכנסותיהם, כך שעל האם לשלם לאב סך של 300 ₪

לחודש. לכך יש להוסיף 30% מהוצאות המדור (שהוא השיעור המקובל עבור ילד אחד),

אף זאת בהתאם ליחס הכנסות הצדדים. האב משלם שכ"ד בסך 3,600 ₪. 30% מכך הינם

1,080 ₪. לפי יחס ההכנסות, על האם לשלם 240 ₪ מכך. סך הכל על האם לשלם לאב

מזונות בסך 540 ₪ בחודש.

25. לסיכום:

א. האם תעביר לאב עבור מזונות הקטין סך של 540 ₪ מידי עשירי לחודש, וזאת עד

הגיע הקטין לגיל 18 שנים. סכום המזונות יהיה צמוד למדד המחירים לצרכן.

ב. בנוסף על האם לשלם לאב כמקובל מחצית מהוצאות חינוך, רפואה וחוגים, בכפוף

להצגת קבלות.

ג. החיוב הוא מיום הגשת התביעה - א' טבת תש"פ (29.12.2019).

ד. תשלומי הביטוח הלאומי בגין הקטין ישולמו לאב.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

26. טענות האיש בענין החזרי ההלוואה שנטלו הצדדים אין מקומן בתיק מזונות. כמו כן, טענות האישה לניכור הורי אף הן אין מקומן בתיק זה.

ניתן ביום כ"ט במרחשון התשפ"א (16/11/2020).

 הרב חיים וקנין	 הרב שמואל אברהם חזן	 הרב אבירון יצחק הלוי – אב"ד
---	--	--

העתק מתאים למקור
רפאל כהן, המזכיר הראשי
נחתם דיגיטלית ע"י הרב חיים וקנין בתאריך 12: 56 16/11/2020